

РАШИЗМ – РАКОВА ПУХЛИНА ДЛЯ ЛЮДСТВА

Палата число «Z»

Те, що між комунізмом і фашизмом існує спорідненість, було помічено давно. Класик світової філософії Карл Ясперс охарактеризував держави, створені нацистами і комуністами, як злочинні і такі, що не можуть бути реформовані. Їх можна лише ліквідувати. Нацистська Німеччина була ліквідована в 1945-му. Через чотири десятиліття почалася модернізація одного з найстрахотливіших режимів на планеті – комуністичного. В серпні 1991 року цей процес привів до формальної заборони компартії, однак режим так і залишився неліквідованим. Партфункціонери, елітарна номенклатура, рядові члени КПСС без особливих зусиль трансформувалися, мімікрували в націоналістів і шовіністів усіх мастей та відтінків, у фашистів і демократів тощо. «Глибинний народ» постав перед цивілізованим світом у всій своїй звироднілій «красі». «Фашизм – це стадія, яка досягається після того, як комунізм виявився ілюзією» (Петер Друкер, американський вчений, один з найвпливовіших теоретиків менеджменту ХХ століття).

Комуністичні ідеологи полюбили вказувати на злочинну ідеологію фашизму. Тим часом біля ідейних його витоків маячить зловісна постать С. Нечаєва з його «Катехізисом революціонера», в якому проповідувалася цілковита відмова від будь-яких

моральних норм задля перемоги ілюзорної мети – комунізму. А ще були Халтурін, Каляєв, Желябов, Перовська, Засулич... Саме вони, вбивці-терористи, були попередниками большевиків-фашистів з їхньою аморальною людиноненависницькою ідеологією.

Ще на початку своєї партійної кар'єри італійський дуче Муссоліні завважив, що «**большевизм переродився в слов'янський фашизм**».

Російський філософ Ніколай Бердяєв у 1925 році, розмірковуючи про євразійство як про напрямок насамперед емоційний, а не інтелектуальний, прийшов до висновку, що в результаті «**такого роду душевна формація може обернутися російським фашизмом**».

1926 року відомий український письменник Володимир Винниченко занотував: «З большевицького червоного яйця на очах **вилуплюється фашизм**. Уже можна бачити всі характерні прикмети його».

Приблизно тоді ж російський політик і запеклий шовініст Василій Шульгін зробив майже аналогічний висновок: «Насправді у Росії вони (большевики. – О. Р.), побачивши, що грабувати більше нічого, намагаються повернутися до умов старого світу. І оскільки це їм вдається, вони з **кримінальної сволоти перетворюються на фашистів...**»

Відомий промовистий підпис до фото з журналу «Фашист», видання Головного штабу російських фашистів у США (1934 рік), де зображені лідери російської фашистської партії серед дітей своїх поплічників: «**Вожді партії серед фашистської малечі!**». Саме так – «**серед фашистської малечі!**»!

1934 року, звертаючись до керівництва СРСР, нобелівський лавреат у галузі фізіології та медицини, росій-

ський академік Іван Павлов зазначав: «**Ви сієте по культурному світові не революцію, а з величезним успіхом фашизм. До Вашої революції фашизму не було. <...> Всі інші уряди зовсім не бажать бачити у себе те, що було і є у нас <...> і користуетесь Ви — терор і насильство. <...> Так, під Вашим непрямым впливом фашизм поступово охопить весь культурний світ, виключаючи могутній англо-саксонський відділ**».

Г. Раушнінг, нацистський президент данцігського сенату, фаворит Гітлера, якому фюрер відкривав свої сокровенні думки, після втечі до Швейцарії видав у Цюриху 1940 року другу книгу «Розмови з Гітлером». Нацист №1 висловлювався максимально відверто перед своїм поплічником: «**Узагалі, між нами і большевиками більше об'єднуючого, ніж роз'єднуючого. З дрібнобуржуазного соціал-демократа і профспілкового бонзи ніколи не вийде справжній націонал-соціаліст, а з комуніста – завжди**».

Націонал-соціалізм часто подають як різновид та синонім фашизму, хоча існує певна відмінність цих ідеологій. Вікіпедія означає фашизм як різновид політичного режиму, а також радикальну авторитарну імперіалістичну політичну ідеологію, характерними ознаками якої є сильний культ особи, мілітаризм, тоталітаризм, імперіалізм та ідея єднання, мобілізації нації й держави проти ворогів, ідея постійної війни і панування.

У 1995 році відомий італійський філософ та письменник Умберто Еко навів 14 ознак фашизму. Їм сучасне російське суспільство повністю відповідає.

Це й не дивно. «**Росія – найнаціоналістичніша країна у світі, країна небачених ексцесів націоналізму, пригноблення підвладних національностей, русифікації, країна національного бахвальства...**» (Ніколай Бердяєв).

«**Мені здається, що найяскравішою рисою московської національної владі є саме жорстокість...**» (Максим Горький, російський письменник).

Передбачення багатьох тверезо мислячих учених і політиків збулися:

сталінський большевизм-фашизм трансформувалася у відвертий путінський фашизм, в агресивний російський Z-рашизм.

1993 року історик Александр Янов у московському тижневику «Новое время» написав: «Раніше чи пізніше еволюція країни (Росії – О. Р.) до фашизму може виявитися невідворотною. І мрія про російську демократію буде знову, вдруге в нашому столітті, похована».

Вже тоді для ученого відкрилася похмура перспектива: «Вороги Єльцина з табору російського реваншизму – [люди], анітрохи не менш відверто, ніж Гітлер, які зневажають усі західні цінності. Ці люди пишаються співпрацею із Саддамом Хусейном та європейськими фашистами. Мало хто з них зупиниться перед ядерним шантажем, якщо опиниться біля керма».

Біля керма опинився В. Путін, який вирішив настрашити світ – наказав перевести «сили стримування армії РФ в особливий режим»...

«Внаслідок специфіки подвійної, точніше потрійної культури російського народу побудова демократичного, правового суспільства і держави в Росії неможлива <...>. Сьогодні Росія йде шляхом демократизації, і, гадаю, цей шлях закінчиться тим, що демократизація буде зупинена й зметена» (В. Ханан, «Русская перестройка», 1990).

«Жодної особливої місії в Росії немає і не було! <...> Не можна домогатися повернення знову якоїсь єдиної ідеології, тому що єдина ідеологія рано чи пізно призведе до фашизму» (Дмитрій Лихачов – советський і російський філолог, історик, текстолог, академік АН СРСР, потім РАН).

Учений мав рацію. Сьогодні можна говорити про перетворення класичного європейського фашизму середини ХХ століття в його російську звироднілу форму – рашизм-русизм.

Рашизм – це ракова пухлина для людства, цивілізаційний паразит.

Джохар Дудаєв – перший президент Чеченської Республіки Ічкері – дав найточніше визначення цьому євразійському покручу: «Рашизм – це особлива форма людиноненавистницької ідеології, заснована на великодержавному шовінізмі, повній бездуховності та аморальності. Відрізняється від відомих форм фашизму, расизму, націоналізму, особливою жорстокістю як до людини, так і до природи. Принцип дії – знищення всього та вся, тактика випаленої землі. Відрізняється шизофренічною формою манії світового панування. Володіючи рабською психологією, паразитує на хибній історії, на окупованих територіях та пригноблених народах. Рашизму притаманний постійний політичний, юридично-правовий та ідеологічний тероризм».

Розв'язана Путіним і його оплічниками війна проти України повністю підтверджує висновок Джохара Дудаєва. Нині «мілітаризм, агресивна ксенофобія, імперіалізм та виправдання терору проти будь-яких незгодних із цим не лише всередині країни, але й за її межами, остаточно стали державною ідеологією» (Фьодор Крашенинников, Deutsche Welle).

Справді. 15 березня 2022 року генеральним директором головного російського державного телеканалу «Перший канал» призначено Александра Дугіна, людину, яка упродовж десятиліть формувалася як теоретик і практик російського фашизму, яка у своїх працях доводила, що Росія покликана створити світову імперію і тим самим порятувати світ од західного матеріалізму та прагматизму. Саме Дугін є автором фальшивої путінської ідеології про «перемогу неонацизму» в Україні 2014 року. «Для мене це призначення (генеральним директором телеканалу. – О. Р.) стало приємним сюрпризом. Я

вірний син Росії та російського народу, який зараз нарешті почав прокидатися. Мій фронт – це інформаційна війна. Я вижену зі штату весь русофобський елемент, усіх цих лібералів, гумористів і раз і назавжди покінчу зі смердяквівиною та безглуздими шоу», – заявив Дугін.

Варто пам'ятати, що у 2015 році, коли Росія вже вела війну на українському Донбасі, А. Дугін, який тоді завідував кафедрою Московського державного університету імені М. Ломоносова, публічно заохочував російську владу: «Українців треба вбивати, вбивати, вбивати – як професор я так вважаю»: (<https://www.youtube.com/watch?v=DgH1qVy79Zs>).

Дугін усіляко стверджує у головах своїх студентів думку про те, що люди інших країн – неповноцінні від народження. Вони не можуть навіть цього зрозуміти, оскільки народилися в певному місці, і це місце, за словами Дугіна, спотворює їхні погляди на життя. Щоб виправдати свої фашистські людиноненавистницькі теорії, він навіть вдається до аргументів квантової фізики. Більше інформації на порталі Антикор: https://antikor.com.ua/articles/58530-dugin_ukraintsev_nuhno_ubivatj_ubivatj_i_ubivatj.

Американський консервативний журналіст і письменник Глен Бек у 2015 році назвав ідеї й погляди Дугіна по-справжньому страшними не тільки для народів Росії, але й для всієї цивілізації, тому світ перебуває в реальній небезпеці».

Як бачимо, мав цілковиту рацію. Фашизм став офіційною ідеологією путінської Росії.

6 листопада 1993 року під час зустрічі з лідерами суб'єктів Російської Федерації Борис Єльцин констатував: «Я прихильник права націй на самовизначення... за винятком права на відокремлення від Росії».

11 липня 2016 року в інтерв'ю німецькому виданню Der Spiegel Сергій Караганов, економіст і політолог, радник Владіміра Путіна, заявив, що Росія військовою агресією проти України «зірвала просування НАТО». І

далі: «Ми прагнемо статусу великої держави, хочемо отримати його назад. Ми просто не можемо відмовитися від цього – 300 років відклали свій відбиток у наших генах. Ми хочемо стати центром великої Євразії, місцем, де панує мир і співпраця. Субконтинент Європа також належатиме до цієї Євразії».

А це фрагмент доповіді, виголошеної 2017 року Сергеем Барановим, експертом Ізборського клубу – ультраконсервативної, просякнутої імперською ідеєю групи прихильників президента РФ Владіміра Путіна:

«Нинішня Україна має бути ліквідована як країна, держава та економіка. Це має бути зроблено акуратно, цілком по-сучасному. Всі сторони мають бути поставлені перед фактом історичного кінця України. Механізмом такого «зносу» може стати ліквідація фінансової, економічної, державної та культурної бази українського проекту шляхом перетворення його на невідповідний, вкрай обтяжливий та небезпечний для його учасників, насамперед для верхівки в особі антисистеми. Українська етнічність, схильна до перетворення в націю за рахунок росіян, має бути демобілізована, знешкоджена, загнана на свою давню територію, позбавлена свого жала у вигляді воскреслого державного фашизму. Розділ України та очищення частинами – єдиний розумний вольовий вибір. Російські регіони південного сходу та частина лівобережного центру повинні утворити федерацію республік у союзі з Росією під назвою «Новоросія-Малоросія», яка проголосить себе правонаступницею УССР та України. Без південного сходу центр і захід України втрачатимуть можливість до підтримання економіки та держави, втрачати ініціативність, поринуть у депресію. Але Росія має продовжити боротьбу за центр і захід шляхом створення та підтримки різних партій та сил, що ототожнюють себе з російським світом та його цінностями».

Того ж року, 22 листопада, в програмі «Время покажет» на московсь-

ькому пропагандистському телевізійному «Першому каналі» віце-спікер Державної думи Росії Петро Толстой заявив, що «Україна была, есть и будет наша».

Цю ж ідею три десятиліття тому оприлюднив скандальний Володимир Жириновський в газеті «Ле Монд» 29 вересня 1992 року: «Найважливіша справа – це реставрація російської імперії на її основних кордонах, тобто в кордонах Советського Союзу. Досить встановити сильну владу в Москві, залишити сепаратистські республіки у взаємознищувальній боротьбі, як це діється на Кавказі, після чого вони просто лаштуватимуться в чергу, щоб просити доступу до стану російської провінції. Так воно стається з балтійцями і також з українцями. Щодо останніх, то Москва має розпочати з домагання відокремлення цілого Сходу України, де живе 12 мільйонів росіян».

Ця імперська думка має давню історію. Так, Адріян Копистянський – історик і географ, лемківський москвофіл – у своїй програмній праці «Возможно ли отделение Украины от России?», що побачила світ 1917 року в Ростові-на-Дону, констатував: «Всі великороси чудово знають, що Малоросія чи Україна від Карпат до Кавказу з родючим чорноземом, з багатим Донецьким басейном, із щільним населенням та виходом у Чорне море чудово може існувати як самостійна держава без Великоросії. А остання зі своїм 80-мільйонним населенням, загнана в Сибір і тундри, відрізана од Чорного моря і притиснута до берегів Льодовитого океану, не може обійтися без Малоросії».

Саме тому большевицька Росія в грудні 1917 року розв'язала війну проти Української Народної Респуб-

ліки. 1919 року відомий український письменник Володимир Винниченко написав драму «Між двох сил». За сюжетом, у велике провінційне українське місто на початку 1918-го прийшли московські більшовики. Атмосферу російського шовінізму важко переживає Панас Антонович, чоловік сестри місцевої більшовички Софії. Панас Антонович зумисне російською мовою обурюється діями нової влади: «Як не збожеволіти, мадам, як не збожеволіти? Ви тільки-но гляньте туди за вікно: гори трупів цих проклятих українців. Гори, мадам, чи ви розумієте це? Хлопчики, діти, люди похилого віку. До стіни – і готово. За вусами впізнають контрреволюцію. Малоросійські вуса – і до стіни. І як же не благоговіти перед вами, як не... божеволіти? Га? Адже це ж зрозуміло, що соціалізм прийшов, і не якийсь там гнилий, європейський, а більшовицький, російський, найсправжніший».

Софія у розмові з більшовицьким комісаром Сорокіним запитує: «Школи та підручники ви називаєте націоналізмом?» Сорокін у відповідь: «Я називаю націоналізмом усе, що роз'єднує один народ. Жодної вашої України не було, немає і не буде. Все це буржуазно-інтелігентна сентиментальна нісенітниця, з якою я боротимуся нещадно».

Нині путінські головорізи ведуть жорстоку неконвенційну війну проти України. Як і сто років тому московська солдатня «бореться нещадно» з українцями, мародерствує, варварськи руйнує міста і села, підступно вбиває жінок і дітей, нищить культурні та історичні пам'ятки.

Нині з українцями воюють дегуманізовані аморальні істоти, які не бачать зв'язку з реальністю. Здатність щось розуміти у цих нелюдей з'являється, коли зазнають поразки, розгрому, коли потрапляють в полон.

«На війні особливо чітко проявилася підлість большевицького ладу. Як у мирний час страчували найчесніших, інтелігентних і розумних людей так і на фронті відбувалося те ж саме, але в ще більш відритій і мерзотній формі. Гинули найчесніші люди, які відчували свою відповідальність перед суспільством. Треба думати, ця селекція російського народу – бомба уповільненої дії. Вона вибухне через кілька поколінь у 21 або в 22 столітті, коли відібрана і виплекана большевиками маса покидьків породить нове покоління собі подібних».

Це передбачення Ніколая Нікуліна – мистецтвознавця, професора, член-кореспондента Російської академії мистецтв, ветерана Другої світової війни, яке він оприлюднив у своїх «Спогадах про війну», справдилося. Нині покоління російських покидьків і мерзотників воює проти України.

Цивілізаційний паразит

Більшості сучасних росіян і сьогодні притаманне ДОЛОГІЧНЕ мислення. Вони плутають уяву, гіпотетичну реальність з фактично існуючим станом речей – status quo. Вони воюють з наслідками, замість того, щоб усувати причини.

Трохи історії. Викладання логіки в російській імперії почалося щойно 1866 року, коли міністром освіти став Д. Толстой. Жовтневий переворот 1917 року започаткував ліквідацію нечисленної старої еліти, здатної мислити логічно. Викинувши зі шкільної програми знаменитий підручник з логіки Георгія Челпанова – важливий інструмент навчання правильному мисленню, большевики тим самим прирекли покоління совєтських людей на неповноцінність. Їх поступово перетворювали у «совків». І досягли у цьому процесі чималих успіхів.

Йосиф Сталін, як «ефективний менеджер», за визначенням Владіміра Путіна, усвідомив, що розстрілами й системою ГУЛАГів соціалістичного будівництва не здійсниш, що країна потребує ефективних управлінців.

Викликавши професора Московського університету Валентина Асмуса в Кремль, Сталін поскаржився філософу, що його комісари «не вміють думати», тому треба організува-

ти курси логіки для червоних управлінців різних рівнів.

Після закінчення війни, помітивши на одному із засідань Ради міністрів, що члени уряду не чують один одного саме через невміння вибудувати зрозумілі для всіх конструкції думок, генералісимус ініціював повернення курсу логіки до шкіл.

З цього приводу ЦК ВКП (б) 3 грудня 1946 року навіть ухвалив спеціальну постанову «Про викладання логіки і психології в середній школі». В ній було визнано ненормальним, що в середніх школах не вивчається логіка і психологія, відтак було вирішено запровадити викладання цих предметів у всіх школах Союзів.

Після кончини «друга і вождя всіх народів», після запереклої внутрікремлівської боротьби за владу комуністів СССР очолив Микита Хрущов, який по-революційному критично поставився до таких «буржуазних» наук як логіка і психологія. Тож 1959 року викладання логіки в середній школі відмінили. Виключили її з більшості навчальних програм вишів.

Безумовно, стверджувати, що відсутність цього предмета в шкільній програмі перетворює учнів на розумово відсталих, є неправильно. Наука про методи мислення в школі невно викладається через математику, фізику, хімію, навіть літературу, коли школярі без особливого ентузіазму аналізують прочитані твори. Але вкрай важливо засвоєння азів формальної логіки оскільки вона є своєрідним клеєм, який скріплює знання. Інакше кажучи, логіка «вчить навчатися».

Через брак правильного мислення людина неспроможна чітко сформулювати думку, вона плутається у висловлюваннях, протирічить самій собі. Про таку людину кажуть: «Її не можна зрозуміти, в її міркуваннях відсутня логіка».

Це дуже добре виявляється нині, під час війни, коли російські солдати,

командири середньої ланки, генерали, вище командування Збройних сил Російської Федерації діють непродумано, алогічно. Не можуть дати ради з логічним забезпеченням армії. Демонструють справжнісіньке логістичне жахіття.

Проблеми Московії-Росії закорінені в минулому. Ось як характеризує Росію всесвітньо відомий російський історик та етнолог Лев Гумільов: «Росія – самостійний суперетнос, який виник на 500 років пізніше від західно-європейського, у XIV столітті. Ми і західноєвропейці завжди цю відмінність відчували і «своїми» одні одних не визнавали. Якщо ми на 500 років молодші, то як би не ввчали європейський досвід, не зможемо зараз добитися доброту і звичай, характерних для Європи. Наш вік і рівень пасіонарності передбачає зовсім інші імперативи поведінки».

«Будь-який мордвин, зирянин, мирянин, татарин, прийнявши хрещення, ставав росіянином» (Лев Гумільов). Ось так і творилась етнічна химера. А «там, де складається етнічна химера, накладання етнічних полів різноманітного ритму, появляються антисистеми» (Лев Гумільов).

Лев Гумільов ввів поняття **етнічної антисистеми**, визначивши її як системну цілісність людей з негативним світосприйняттям – специфічним ставленням до матеріального світу, що виявляється у прагненні до спрощення систем, тобто до зменшення густини/щільності системних зв'язків. Врешті-решт, густина системних зв'язків зводиться до нуля, що означає знищення системи – чи то держави, ландшафту або етносу. Антисистема виробляє для своїх членів спільне світосприйняття. Для антисистеми незалежно від конкретної ідеології її членів існує одна об'єднувальна настанова: **заперечення реального світу як складної і багатоманітної системи в ім'я тієї або ін-**

Девушки в праздничных нарядах. Архангельская губа. Российская империя, 1910 г.

шої абстрактної мети. Росія – яскравий приклад етнічної антисистеми.

Коли українська нація в середині XVII сторіччя переживала фазу самоорганізування, саморегуляції (стадія формування козацької держави), на територію України вдерлась етнічна антисистема – Московія. «Безмірно трагічнішою є ситуація, при якій в країну, що переживає зміну стереотипу поведінки (фази етногенезу), потрапляє не просто чужий етнос, але вже сформована антисистемна община» (Лев Гумільов).

Сьогодні **рашистська антисистема** вдерлася на територію Української держави. «Путінська Росія – це агресивна держава, побудована на насильстві та керована авторитарною військово-поліцейською диктатурою. І будь-хто, хто не готовий безумовно засудити війну та диктатуру, а тим паче намагається виправдати їх, тепер виявляється посібником і співучасником військових злочинів» (Фьодор Крашенинников, Deutsche Welle).

«**Національна самосвідомість українців розвивалась на ґрунті етнографічних відмінностей, особливостей психіки, культурних тяглінь і нашарувань, що зв'язують Україну із Західною Європою, й історично сформованого укладу народного життя, пройнятого духом демократизму**», – так у 1915 році писав про українців Володимир Вернадський – природознавець, філософ, засновник геохімії, біогеохімії та радіогеології; один із засновників і перший президент Української Академії Наук. Особливості менталь-

ності росіян у різний час помічали представники різних народів. Це переконливо відображено й зафіксовано в численних книгах, щоденниках, дорожніх нотатках. Не залишилися осторонь й українці, які надзвичайно влучно характеризували північно-східного сусіда. Ось лише кілька зразків прислів'їв і приказок, зібраних і впорядкованих Матвієм Номисом: «**Тагу, лізе чорт у хату!**» – «**Дарма, аби не москаль**»; «**Мабуть, москаль тоді красти перестане, як чорт молитися Богу стане**»; «**Коли чорт та москаль що вкрали, то поминай, як звали**»; «**На вовка помовка, а москаль кобилу вкрав**»; «**З москалем дружи, а камінь за пазухою держи**»; «**Москаль тоді правду скаже, як чорт молитися стане**»; «**Казав москаль право, та й збрехав бравов**»; «**Собака брехне – москаль віри пойме**»; «**За москалем панство: коло ноги ремнями – і все господарство**»; «**Не великий москаль, та страшний**»; «**Чортзна-що в лаптях, та й то москаль**»; «**Москва на злиднях збудована та й злиднями годована**»; «**Звичне, московська напасть**»; «**Бов, бов по московській брехні!**»...

Ці афористичні висловлювання – аж ніяк не вияви ксенофобії, а лише систематизація (своєрідна народна соціологія) величезного масиву прикладів/фактів/наслідків співжиття українців з москowitzами упродовж сторіч і багаторічних спостережень наших предків за далеко не найкращими виявами «загадкової російської душі».

Ці напрочуд точні характеристики, якими українці впродовж століть надіялися представників **чужинської етнічної антисистеми**, сьогодні зна-

ходять підтвердження у діях, вчинках, поведінці путінських рашистів в Україні – одягнені у військовий однострій злочинці тероризують мирне населення, вбивають цивільних, повсюдно займаються мародерством, а коли потрапляють в полон безсоромно брешуть, аби уникнути покарання за вчинені звірства. Їм не притаманні найменші ознаки моралі, співчуття. «Глибинний народ» постав перед цивілізованим світом у всій своїй звироднілій «красі». У Генштабі ЗСУ відзначають, що «друга армія у світі» – бутафорія. Насправді збройні сили Російської Федерації – це збіговисько мародерів, нікчем та воєнних злочинців.

З неодноразово перехоплених Службою безпеки України, а затим оприлюднених в інтернеті телефонних розмов окупантів зі своїми родинами в Росії, можна (навіть не треба бути психологом чи психіатром) зрозуміти, що перевиховати, повернути до людської подобі цих зомбі, символічно заставрованих латинською літерою «Z», неможливо. Вони відверто, не криючись, демонструють найгірші риси звироднілих представників людської популяції. Це справжні дикуни, каннібали, які прикидаються людьми. Вони постійно брешуть. І безугавно чинять злочини. СБУ оприлюднила фрагменти перехоплених телефонних розмов російських військових, у яких вони розповідають рідним, що гвалтують неповнолітніх та їдять собак. Російський фашизм (рашизм) – це воістину щось незбагненне, нище, бридке, брехливе, підступне, брудне, смердюче, алогічне, безглузде, цинічне, озлоблене, криваве...

За твердженням видатного російського історика Василя Ключевський Ключевського, з XVII століття на російське суспільство (тубільного походження) стала впливати іноземна культура, багата досвідом і знаннями, «хвилюючи російських людей, плутаючи їх поняття і звички, ускладнюючи їхнє життя, надаючи йому посиленний нервовий рух». А ще «**ускладнюючи російське життя притоком нових понять та інтересів, виробляючи бродіння в умах...**». Сучасному російському суспільству й сьогодні притаманні проблеми, на які свого часу вказував історик: «Деякі наслідки західного впливу показують, що питання **саме в способі його сприйняття, а не в самому його змісті**».

Уже цитований знаменитий ро-

сійський фізіолог Іван Павлов на початку ХХ століття звернув увагу на те, що розум російської людини уникає прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам: «Взагалі я повинен висловити свій сумний погляд на російську людину. Російська людина має таку слабку мозкову систему, що вона не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова. Її «умовні» рефлекси координовані не з дійсністю, а зі словами».

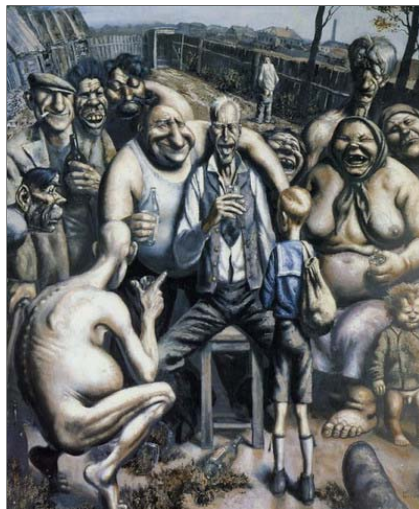

Цей висновок знаходить підтвердження в діях сучасної путінської Росії. Річ у тім, що для роботи мозку людини характерні механізми реактивності щодо сприйняття нової інформації. У процесі набуття досвіду в неї формується певний сумісний інформаційний масив. З віком складаються дедалі тісніші зв'язки та уявлення про навколишній світ. Чим тривкіші ці зв'язки, тим імовірнішою конфліктна ситуація – традиційні уявлення може спростувати лише нова інформація. Йдеться про консерватизм мислення не тільки окремих людей, але й суспільства. Так, переважна більшість російських громадян сприймає путінську пропаганду як догму, як остаточну істину – приміром, вірить у так званий «руській мір», який підживлюється православним фундаменталізмом, слав'янофільством і сталінізмом, повсякчас демонструє агресивну переконаність у начебто існуючій загрозі з боку Заходу тощо. У висліді замість того, щоб думати й аналізувати легше відмовитися од нової інформації, ніж руйнувати усталені догми і поняття. Але якщо позбутися віри у «велич і доброту» Росії, у її «високе призначення», зокрема у порятунок «братського народу» від агресивного НАТО – це означає втратити віру у щось фундаментальне, мало не божественне, а отже зруйнувати своє життя. Насправді йдеться про «індукований психоз», коли хвора людина про-

дукує маячню, а решта людей, яка перебуває під впливом, сприймає ці ідеї як істину, <...> якщо у росіян забрати «їхню правду», то усі захисні механізми (витіснення, заперечення) зламаються і тоді доведеться зустрітись із правдою, яку психіка не витримає» (Катерина Габріель, психологиня).

У байці «Вовк та ягня» Езопа Вовк хотів знайти бодай якусь причину, щоб з'їсти Ягня. Для цього почав звинувачувати його у неіснуючих гріхах. Нинішній кремлівський диктатор – безпрецедентне в сучасній історії уособлення лицемірства, жорстокості, безсоромності, сили, брутальної влади, вчинив так само, як і езопівський Вовк, узявшись гарячково шукати casus belli для України, демонструючи співвітчизникам і світові надумані аргументи й факти.

Ось що констатують відомі російські соціологи Л. Гудков і Б. Дубін з Центру вивчення громадської думки: «Жители России являются архаичными и примитивными людьми. Рабочие представляют собой пьяниц и воров, которые не хотят честно и интенсивно трудиться и постоянно жалуются на низкую заработную плату. У них отсутствует мотивация, они не способны к творчеству... Россияне пассивны и сопротивляются переменам. <...> Культурный уровень россиян крайне низок. Жители России страдают комплексом неполноценности и отличаются пессимизмом. Они не любят и не уважают себя... Мы словно застряли психологически и ментально на пороге современного мира.<...> И на все вызовы, связанные с глобализацией, миграцией и нашествием иноверцев, публика тупо реагирует: бей, выселяй,

загоняй в гетто, «пусть знают, кто в доме хозяин!», сползла в зоологический, пещерный расизм. Власть можно поменять. Можно переписать законы. Устройство мозга поменять гораздо сложнее. И последствия деградации в этой области могут – увы – оказаться для России фатальными».

У цьому контексті по-новому сприймаються висновки/спостереження Василя Ключевського, який відзначав, що впродовж двохсот років клас російського суспільства, який виховувався впливом Західної Європи, неодноразово переживав дивні кризи: «...раптом закрие свої підручники і, високо піднявши голову, починає думати, що ми зовсім не відстали, а йдемо своєю дорогою, що Росія сама собою, а Європа сама собою, і ми можемо обійтись без її наук і мистецтв своїми доморощеними засобами. Цей приплив патріотизму і туги за самотутністю так могутньо захоплює наше суспільство, що ми, звичайно, досить нерозбірливі шанувальники Європи, починаємо відчувати якесь озлоблення проти всього європейського і переймаємося несвідомою вірою в неосяжні сили свого народу».

Рашизм проти України

Після того як Путін оголосив про початок спеціальної операції російськими збройними силами на території України, «у більшості обивателів (російських. – О. Р.) практично одномоментно відбулося відключення здатності до критичного мислення, тобто – здатності до самостійної оцінки інформації, що надається від імені Кремля, та її фільтрації з подальшим поділом на правдоподібну і неправдоподібну. І, навпаки, у свідомості був поставлений блок на сприйняття будь-якої, навіть найдостовірнішої і яка виглядає правдоподібно альтернативної інформації, що походить з інших джерел. В результаті сформувався феномен потокової сві-

домості, коли міфологеми, вироблені та дистрибутовані Кремлем, не зустрічаючи критичного опору, відразу вбудовуються у масову свідомість і далі транслюються мільйонними тиражами, зливаючись в єдиний нескінченний потік» (Владімір Пастухов, доктор політичних наук. University College of London).

Нині ці думки ілюструє російська телепропаганда в особі одіозних її представників – Ольги Скабеевої, Дмитрія Кісельова, які цинічно заперечують війну в Україні, де російські війська жорстоко вбивають мирне населення. Понад те, скандальний телеведучий Владімір Соловйов відверто погрожує світові: **«Якщо ви вважаєте, що ми зупинимось на Україні – подумайте 300 разів. Нагадаю вам, що Україна, це лише проміжний етап у забезпеченні стратегічної безпеки Російської Федерації».**

Депутат російської Держдуми Олексій Журавльов заявляє, що переговори між Україною та РФ не «продукують потрібного ефекту» на тих людей, які готові воювати за «руський мір». За його словами, **війну не треба припиняти, поки російські війська «не дійдуть до кордону з Польщею».**

Бацилами шовінізму і фашизму вражені російські політики, журналісти, військові, прості громадяни – опитування, проведене 24-30 березня російською соціологічною агенцією «Левада-центру», встановило, що після початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну 24 лютого підтримка росіянами дій російського президента Володимира Путіна зростає до 83%. З цього випливає, що російський фашизм становить загрозу вже для всього людства.

19 лютого 2019 року Постійний представник України в ООН Сергій Кислиця поцікавився у російського постпреда Василя Небензи, «чи хочуть росіяни війни», зачитувавши фрагмент знаменитого вірша Євгена Євтушенка «Хотят ли русские войны» – «Whether The Russians Want Of Any War?». Покладений згодом на музику, він піснею облетів світ.

Советський поет у 1961 році ставив риторичні питання. Мовляв, чи хочуть росіяни війни:

*Хотят ли русские войны?
Спросите вы у тишины
Над ширью пашен и полей
И у берёз и тополей*

*Спросите вы у тех солдат
Что под берёзами лежат
И вам ответят их сыны
Хотят ли русские
Хотят ли русские
Хотят ли русские войны!*

Але відтоді багато чого змінилося...

«Перший місяць війни показав, що роки нагнітання конспірології, ксенофобії та мілітаризму не минули даремно для значної частини громадян Росії. Звикнувши бачити світ у кривому дзеркалі державної пропаганди, росіяни легко погодилися вважати війну – миром, агресію проти сусідньої країни – її визволенням од «нацистів», а страхітливі кадри з зруйнованими війною містами та її жертвами – вигадками, що створюються для дискредитації російської армії та її головнокомандувача» (Фьодор Крашенинников, Deutsche Welle).

Нині у російському сегменті всесвітньої інтернет-павутини в YouTube можна почути і побачити «ввічливу лірику» російських «зелених чоловічків». Один із прикладів такої «пісенної творчості» у підрядковому перекладі:

*«Давно запущені ракети,
І попіл в небесах завис.
Горить Нью-Йорк і Сан-Франциско,
І штат Нью-Мексико горить.»*

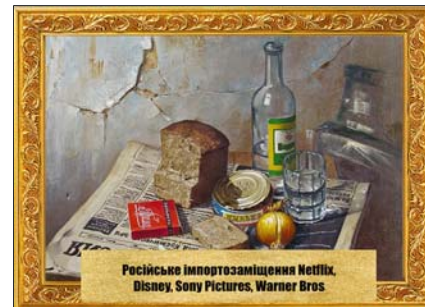
*На почорнілий пляж Майямі
Загати риби нанесло.
Пройшли гігантській цунамі
І в Кордильєрах відтрасло.*

*До травника під Білим Домом
Російський підійшов солдат.
Він сів на мармурну колону,
Поставив поруч автомат...*

Щось пояснювати хворому на рашизм суспільству, щось доводити шовіністам-імперцям, в чомусь їх переконувати, наводити факти, аргументи – безсенсово. Бо як і колись, нинішнє російське суспільство не спроможне продукувати жодних якісних смислів ні в літературі, ні в театрі, ні в музиці.

«Російська культура є продуктом одвічного тоталітарного устрою. Тому вона є постійним природним середовищем для ідей тоталітаризму й рашизму. Вона є соціально небезпечною для будь-якого демократичного суспільства. Нам і раніше не було чому вчитись у цієї культури – нема чому й сьогодні, – підкреслимо це ще

раз» (Олександр Боргард, професор. Донецьк, 1994).

Держава, яка не користується авторитетом у світі, яка занепадає і руйнується, не може творити щось вартісне. «Росія свій історичний цикл уже завершила. Вона збожеволіла і повісилася на імперському зашморгу, поширюючи смердючий дух мерця» (Александр Сотник, російський журналіст).

У YouTube можна переглянути вельми промовистий фрагмент фільму часів «пеестройкі» (1989 рік) «Князь Удача Андреевич», де знаменитий російський актор Армен Джигарханян (совєтський, російський і вірменський актор, театральний режисер і педагог, Народний артист ССРСР, Почесний громадянин Єревана) зіграв учителя музики Касторієва, який виголосив повчальний монолог – гірку правду про російську мову та російську культуру: «Російської мови немає. У російській мові дуже мало російських слів. Солдат, революція, радіо, телевізор – адже це не російські слова. Ось матюки, хамство всяке – явище типово російське. До речі, хам – це також не російське слово. Однак хамство – явище типово російське. Каво-чаво – ось це поросійськи... Хто такі росіяни і звідки вони взялися? Незрозуміло. Адже були татари, були варяги, мордва, черемиси і вийшов компот-коктейль. До речі, компот і коктейль – це також не російські слова... Що ви хочете, якщо російський народ придумує героєм своїх казок Івана Дурня. Уявіть, цілий народ придумує героєм дурня... Бариня, бариня, судариня бариня, бариня, судариня бариня... Це ж тупість. У нас не цінують талант, у нас немає культури».

Сьогодні путінська Росія, її так звана еліта демонструє перед усім світом расистське месіанство. І їм уже ніколи не вдасться «приєднатися до люд-

ства» (Петро Чаадаєв, російський філософ).

Світ має усвідомити з ким має справу. З репутацією руских, як «складних», «бездонних», «високодуховних», «незбагнених», «тонких», «настояних на особливій культурі» має бути покінчено назавжди. Принаймні на століття. Бо насправді йдеться про цивілізаційного паразита. У європейські голови (і не тільки) нарешті має прийти розуміння того, що **Russians, Russen, les Russes, russos – це втілення беззаконня, злоби, крадіяства, хамства.**

«... раніше чи пізніше на зміну веймарським політикам, згодним поштиво просити Захід про допомогу, приходять інші лідери, які намагаються взяти все, що їм потрібно, силою. <...> І тоді Європа корчиться і гине від немислимого приниження під чоботями нових володарів, які несуть їй нове Середньовіччя. **А тепер до всього додається ще й ядерний шантаж.** І всі мрії про мир та процвітання підуть прахом. **За нездатність вчасно зробити вірний вибір Заходу доведеться платити. Не грошима, не політичними зусиллями та інтелектуальною мобілізацією, але десятками мільйонів молодих життів. Ось чим загрожує світові веймарська ситуація у Росії»** (Александр Янов).

Відомий журналіст Los Angeles Times, громадянин Росії Сергій Лойко, який приїхав захищати Україну від російських окупантів, заявив: «Ми бо-

ремося тут не лише за Україну, не лише за її незалежність, не лише за українців та їхніх близьких. **Ми боремося тут за вас, за весь світ, бо це – початок Третньої світової війни. Тут у нас чудава увертюра до Третньої світової війни. Тому завіса може не закритися, і перша дія почнеться будь-якої миті».**

Ця російсько-українська війна – війна без правил з боку рашистів. У ній (своєрідному божественному втіленні війни як у давньогрецькій міфології – polemos) неможливий компроміс. У насильства, яке загарбники підло застосовують до мирних громадян, відсутня раціональна межа. Бо військово рашистів, позбавлене здорового глузду, налаштоване на тотальне знищення носіїв української ідентичності.

«У цьому екзистенційному двобої добра і зла, світла й темряви, свободи й деспотизму, правди й брехні, життя і смерті не можна зійтись десь посередині. Бо це не війна за кордони – це війна антагоністичних світів. Насамперед світоглядних. **Які не можуть співіснувати»** (Геннадій Друзенко, правник, волонтер, ветеран АТО).

2 квітня Міський голова Бучі Анатолій Федорук повідомив, що під час окупації міста російськими військами було розстріляно близько

300 місцевих мирних жителів. Близько 280 людей було скинуто в братську могилу, а решту залишили на вулиці.

«Різанина в Бучі була навмишеною. Росіяни прагнуть знищити якомога більше українців. Ми повинні зупинити їх і вигнати. Я вимагаю нових руйнівних санкцій G7 негайно: ембарго на нафту, газ, вугілля; закрити всі порти для російських суден і товарів; відключити всі російські банки від SWIFT» (Міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба).

«Адже головне, на думку наших європейських партнерів, – не спровокувати росіян? (Зла іронія). Головне, щоб Третя світова не почалася? Головне, щоб росіяни не образилися і не використовували... Що не використовували? Ракети, авіабомби, танки, не чинили масові вбивства цивільних, бомбардування житлових кварталів, масові розстріли, як у концентраційних таборах, що вони ще не використовували?»

Як підсумок, світ отримав тотальний невимовний страх антилюдяності в Бучі, Ірпені, Гостомелі. Сотні, тисячі вбитих, роздертих, зґвалтованих, зв'язаних, знову зґвалтованих і вбитих. Сотні, тисячі мирних громадян України. Вбиті з особливим звірством.

Дуже круті та всезнаючі вчорашні та сьогоднішні «лідери Європи», сотні діючих європолітиків, що ситно їдять і спокійно сплять зараз у своїх ліжках, чи немає у вас бажання уважно подивитися на цей фотоархів пекла-XXI, влаштованого росіянами в Київській області? Хотіли Среbreрницю XXI століття? Отримали? Задоволені? Чи хотіли реінкарнувати Треблінку, заохочуючи «руській мір»? Хотіли згадати, що таке пекельний жах працюючих крематоріїв, що живцем спалюють людей, бо вони українці? Спробуйте знову відвернутися? Організувати черговий саміт, щоб

висловити стурбованість та похитати головою?

Не можна забороняти російську літературу в європейських університетах – бо це так негуманно?

Ще раз уважно подивіться на тисячі роздертих, зґвалтованих, спалених українців. У XXI столітті. У рамках «спецоперації». Роздертих РОСІЯНАМИ. А тепер ще раз скажіть усьому світу про те, що РФ – це нормально, це бізнес, що не можна забороняти Рахманінова. Подивіться та скажіть. Або відверніться. Адже головне – не спровокувати. А вони нехай масово ріжуть українців...» (радник голови Офісу президента України Михайло Подоляк).

«Шокований вражаючими зображеннями звірств російської армії на звільненій Київщині. ЄС допомагає Україні й неурядовим організаціям збирати необхідні докази для переслідування в міжнародних судах. Подальші санкції та підтримка ЄС уже в дорозі» (Президент Європейської ради Шарль Мішель).

1931 року Олександр Олесь написав програмового вірша «Пам'ятай»:

*Коли Україна за право життя
З катами боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.*

*Коли Україна в нерівній боротьбі
Вся сходила кров'ю і слізьми
стікала
І дружньої помочі ждала собі,
Європа мовчала.*

*Коли Україна в залізнім ярмі
Робила на пана і в ранах орала,
Коли ворушились і скелі німі,
Європа мовчала.*

*Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.*

*Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,
Як сльози котились і в демона зля,
Європа мовчала.*

Через вісім десятиліть Сергій Борщевський, дипломат і письменник звернеться до західних партнерів:

*Коли Парижі ваші та Берліни
Топтатиме орда, несамохоть
Згадайте хресні муки України,
Яка благала вас: «Допоможіть!»*

*Не в змозі врятуватись од навали,
Свої країни здаючи орді,
Згадайте, як тоді ви співчували,
Які були стурбовані тоді.*

*Як спонукали до переговорів
Із тими, хто сидіти б мав в тюрмі,
Повчали після трьох голодоморів
Й кількох століть в московському
ярмі.*

*Коли бруральні путінські солдати,
Аби явити вам свою могуть,
Коханих ваших будуть гвалтувати,
Бруківки ваших вулиць заплюють*

*І никатимуть ними з автоматом,
Й мочитимуть в сортирах вся і
всіх,*

*І ваші діти заговорять матом,
Бездумно запозиченим у них,*

*Згадайте все: як гинули герої,
Як кров лилася і палав Донбас...
А ми ж у вас просили тільки зброї,
Щоб захистити і себе, і вас.*

*Сьогодні Україна всі народи
Рятує від московської чуми.
Допоможіть спинити хижі орди,
Бо разом нас мільйони проти тьми*

На жаль, попри розв'язану проти України війну «братським народом» світ усе ще не може толком зрозуміти, що собою являє нинішня Російська Федерація. В інформаційну добу важко усвідомити, що йдеться про цивілізаційного паразита. Підступного, хижого, аморального, агресивного. Далеко не всі західні політики одностайні в усвідомленні того факту, що вести діалог з варварами не має жодного сенсу. Фінляндизація в Україні не пройде. Можлива лише УК-

РАЇНІЗАЦІЯ. Будь-яке перемир'я з рашистами, які вбивають жінок і дітей, нищать критичну інфраструктуру міст і сіл, – це зрада. Можна лише сподіватися, що перелом у свідомості як світового істеблшменту, так і простих громадян на планеті Земля станеться якнайскоріше, і всі вони зрозуміють, що не треба дискутувати про газове і нафтове ембарго для Росії, не варто сперечатись про необхідність закриття морських портів для російських кораблів, або гостро полемізувати щодо надання Україні ефективної протиракетної зброї та збільшення гуманітарної допомоги. Такі кроки мають робитися автоматично.

«Ми повинні допомогти українцям якнайшвидше захистити свою країну. Наші дні — це їхні години, наш тижні — їхні дні; їм потрібна зброя тут і зараз. ... Росія – велика країна, велика країна з великою кількістю товарів, сировини, ресурсів... У них велика армія. Тому вони можуть знову і знову перегруповуватися та реорганізовуватися» (Матеуш Моравецький, прем'єр-міністр Польщі).

Гарні й правильні слова, слушні думки, резонні застереження. Висновок: країнам Заходу треба нагально ухвалити Закон про ленд-ліз, який би дозволив постачати в Україну боєприпаси, зброю, включаючи протитанкові та зенітні системи, винищувачі, продовольство. Свого часу (в березні 1941 року) такий Закон ухвалив Конгрес Сполучених Штатів. Клієнтами США стали Велика Британія, СРСР і країни Співдружності.

Українцям треба набратися терпіння?..

P. S.

Напередодні Мюнхенської конференції з безпеки 14 лютого 2020

До «ідей» Ватикану, аби у Велику П'ятницю десь там, на батьківщині Муссоліні, українка й росіянка разом несли хрест.

Чому не виникла така «ідея» у святих отців у Римі 1942 року, щоб агресор і жертва агресії разом «несли хрест»?

Звичайно, це питання не так до католиків, як до інтелектуального й морального рівня інституту церкви.

Василь Лаптічук, політолог

року ряд українських політиків, науковців, письменників, журналістів і військових звернулися до Президента України аби він порушив перед керівництвом США питання щодо отримання Україною спеціального статусу основного союзника Сполучених Штатів (<https://universum.lviv.ua/data/magarticles/files/2719.pdf>). На жаль, необхідних кроків з боку вищого українського керівництва зроблено не було.

Минулого року, на третій день після інавгурації 46-го президента США, Володимир Зеленський дав інтерв'ю програмі «Axios» на американському каналі НВО, в якому висловив доволі контroversійну думку: «В мене є дуже просте питання: пане президенте, чому ми досі не в НАТО?».

Немає жодного сумніву, що якби 2008 року в Бухаресті Україні було надане ПДЧ, а згодом повноцінне членство в НАТО, то російського вторгнення не сталося б. Невже Україна менш демократична і менш надійна, ніж Туреччина, яка є військовим членом Альянсу?

Сьогодні 18 країн, які не є членами НАТО, мають статус основних союзників США. 1 серпня 2019 року Дональд Трамп надав такий статус Бразилії. Спеціальний статус основного союзника США значно посилив би позиції України в її намірі вступити до НАТО, а разом з тим утвердив би вагу Української держави на міжнародній арені. У цьому інтерв'ю Володимир Зеленський чомусь не згадав, що з 2014 року Україна є однією з трьох країн-кандидатів на отримання статусу основного союзника США («Основний союзник поза НАТО» – Major Non-NATO Ally або MNNA), на який також претендують Грузія і Молдо-

ва, що свого часу, як і Україна, стали жертвами агресії і так само тимчасово втратили частини своїх територій. Надання такого статусу було б логічним кроком з боку США як держави-гаранта відповідно до Будапештського меморандуму.

3-4 березня 2021 року відбувся дводенний 12-й щорічний американсько-український діалог (ONLINE WEBINAR) з питань безпеки (12th Annual US-Ukraine Security Dialogue) під назвою «Розкриття підходу нової адміністрації до найбільш актуальних питань безпеки в Україні». У чаті цього online webinar мною було поставлене питання щодо перспектив отримання Україною статусу Major Non-NATO Ally. На нього відразу ж зреагував Bill Taylor, Надзвичайний і повноважний посол США в Україні (2006–2009), Тимчасовий повірений у справах США в Україні (2019–2020), відзначивши актуальність теми. Він наголосив, що все залежить від американського уряду.

Під час дискусії на Київському Безпековому форумі 10 березня Bill Taylor заявив: «**Ми можемо надати Україні статус основного, не натівського союзника. Нам для цього не потрібна згода інших країн. Україна мусить про це попросити і США можуть надати такий статус**» (<https://www.youtube.com/watch?v=-lO4QovvvB0>)».

Коли це станеться?

Олег К. РОМАНЧУК

В оформленні статті використані картини російського художника Васілія Шульженка

